

Paraules per la Pau

Full informatiu Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

núm. 59 agost 2006

Aturem la massacre a Palestina i el Líban

Casi 60 morts, 37 dels quals nens, en un atac de l'aviació israeliana sobre un edifici civil a Qana (Líban)

Israel: Carta de la pacifista Yvonne Deutsch dirigida a la Red Internacional de Mujeres de Negro.

Yvonne Deutsch es una de las fundadoras del Centro Feminista de Jerusalén (y su primera coordinadora) y también una de las fundadoras de Mujeres de Negro de Jerusalén. Aparece en un largo listado sionista entre los "judíos de auto-odio y/o amenaza para Israel"

La carta la envía a la red, el 30 de Julio tras la matanza de Qana, donde se refugiaban un centenar de civiles, y que costó la vida a 60 personas, entre ellos 37 niños.

Traducción de Yolanda Rouiller (Mujeres de Negro del Estado Español)

Queridas Mujeres de Negro: Muchas gracias por vuestro apoyo y todas vuestras acciones de solidaridad. Hoy más de 50 civiles, refugiados de la guerra en el Líbano, la mayoría mujeres y niños, han muerto por la acción del ejército israelí.

No puedo describir la horrible sensación que nos provoca el que los horrores de esta guerra y la ocupación se hagan en nuestro nombre. Estamos en las calles cada día. Nuestras voces apenas se

aquesta foto "angelical" ha donat la volta al món.

Mostra unes nenes israelianes "dedicant" míssils que seran disparats sobre el Líban.

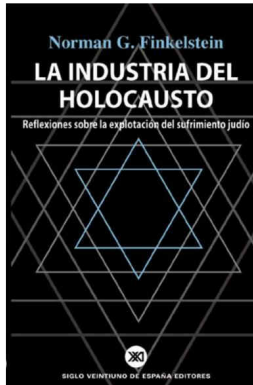
r

escuchan en los medios. Este fin de semana se hizo una entrevista en profundidad con las fundadoras de las "Cuatro Madres" que lucharon en los noventa para traer de vuelta a los soldados del Líbano. Hoy apoyan la guerra. Nuestras voces se ven marginalizadas aunque aquí y allá aparezcamos en la prensa o la televisión, pero muy poco. Naturalmente, el discurso está militarizado. No se muestran las imágenes del Líbano como las que se pueden ver fuera de Israel.

Así, con todo el dolor, la impotencia a la hora de convertir nuestras perspectivas en

ealidad, la rabia y la tristeza y el hecho de que somos pocas y consideradas como traidoras, tenemos que seguir. La presión por una solidaridad nacional oculta no solo la crueldad de esta guerra en el Líbano sino también el efecto de la guerra en la población pobre de Israel, el hecho de que muchos no tengan ingresos y el aumento de la violencia contra las mujeres en el norte, en las zonas que están sufriendo por la guerra. Gracias por vuestra solidaridad Amor, justicia y paz y un saludo muy grande.
Yvonne Deutsch

Materials per la Pau Pilar Palacio

Norman G. Finkelstein: La industria del Holocausto, Editorial Siglo XX (2002)

Libre molt polèmic en denunciar la barbàrie nazi dels camps d'extermini i qüestionar l'ús que s'ha fet del posterior "procés de victimització" de la comunitat jueva. Finkelstein, nord-americà jueu, professor de la Universitat de Paul (Xicago) (els seus pares van ser els únics supervivents de la família al guetto de Varsòvia i a Auswichtz), fa una separació entre el que ell denomina el veritable holocaust jueu i la sense-escrúpols explotació que n'han fet alguns sectors sionistes. És per això que l'autor decideix descriure aquesta "indústria" que explota la memòria de l'holocaust jueu i que afirma que, a més de banalitzar la història de les atrocitats del règim nazi, va en contra de la mateixa cultura jueva i la seva religió. La intenció d'aquesta indústria és la de "justificar la política criminal de l'Estat d'Israel i el suport que rep per part d'Estats Units, qüestionant qualsevol crítica contra el jueus i la política de l'Estat d'Israel a Orient Mitjà.

El llibre és ple de raons que justifiquen com s'ha anat elaborant aquesta construcció social, com ha passat d'ésser un tema "tabú" fins i tot dins de les comunitats jueves, a ésser un assumpte purament polític i econòmic gestionat per la Organització Sionista Mundial.

Per acabar, i en sintonia amb el to de denúncia del llibre, afegim unes declaracions del rabí Arnold Jacob Wolf, director de la fundació acadèmica Hillel (Universitat de Yale): "en comptes de donar classes sobre l'holocaust, el que es fa és vendre'l"... Així mateix, el novel·lista jueu Philip Roth va afirmar que els infants jueus no heretaven "un cos de lleis, un idioma o una religió", sinó "un estat psicològic que podria resumir-se en una frase: els jueus són els millors".

CONCENTRACIÓ

CONTRA LES AGRESSIONS AL LÍBAN I PALESTINA

**Dijous, a les 19,30 h.
a l'estàtua dels
despullats, a la
Rambla Nova de
Tarragona**

Paraules per l'esperança?

Rebeca Tomas

L'administració Bush ha repetit constantment que quan els iraquians donessin la cara, els soldats nord-americans es retirarien. Però quan el govern iraquí i alguns grups armats van intentar oferir solucions amb una pla de reconciliació seriós, el govern dels EUA va frustrar-lo forçant a eliminar dos dels punts crucials de la proposta original: la retirada de les tropes dels EUA i l'amnistia per als iraquians que no hagin estat involucrats en la mort de civils.

Un valerós nombre de persones del grup CODEPINK, moviment de dones per la pau i la justícia social, van decidir aplicar el seu propi procés de pau organitzant la vaga de fam Tropes a Casa, que es va iniciar el 4 de juliol, dia de la independència als EUA i que ha estat per soldats dels EUA que s'han negat a lluitar en aquest guerra. En aquest moments, centenars d'administratius i personal militar han marxat cap a Canadà per evitar que els enviïn a Iraq, i al voltant de 6.400 soldats dels EUA han desertat.

Avui, més de 4350 persones de tots els estats nord-americans i 20 països diferents estan participant, d'una o altra manera, en la vaga de fam.

La històrica vaga va començar a Washington DC amb una setmana plena d'actes: el 3 de juliol van celebrar l'últim sopar plegats, un

banquet cuinat pel grup Food not Bombs (Menjar, no bombes) davant de la Casa Blanca. En aquest acte simbòlic van comprometre's a fer vaga de fam com a manera de reafirmar la seva determinació de tornar les tropes a casa. Altres actes organitzats pels vaguistes inclouen nombrosos intents per parlar amb el primer ministre iraquí Nouri al-Maliki durant la seva visita als EUA, repartir gelat als "sense-sostre", anar a rebre al Primer ministre canadenc durant la seva visita a Bush o organitzar-li al president una festa pel seu 60è aniversari.

En principi, aquests "creadors de pau" tenien previst desplaçar-se a Camp Casey, als afores del ranxo de Bush a Crawford, Texas, el dia 15 d'agost. Però després de 29 dies de vaga, els famèlics anti-guerra han rebut una recompensa pel seu sacrifici: membres del parlament iraquí els van convidar el dia 2 d'agost a negociar amb ells a Amman (Jordània) els Plans de Reconciliació Iraquians i a trencar el seu dejú. La delegació inclou, entre altres, la mare d'un soldat mort a Iraq, un dels que ja s'anomenen veterans de la guerra d'Iraq i co-fundadors del grup CODEPINK.

www.codepink4peace.org
www.troopshomefast.org

Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 2.5 Espanya

Son llibre de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra així com fer-ne obres derivades

Amb les condicions següents:

Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciator.

No comercial. No poden utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Compartir amb la mateixa llicència. Si altereu o transformeu aquesta obra, o en genereu obres derivades, només poden distribuir l'obra generada amb una llicència idèntica a aquesta.

- Quan reutilitzen o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor.

Continuen les visites dels busos militars

un autobús de l'exèrcit de terra havia de romandre a la Plaça Imperial Tàrraco tres dies. La nostra presència va ocasionar el seu malestar i que l'endemà se n'anessin a la Plaça Corsini, d'on van tornar a marxar al aparèixer nosaltres de nou.

¿Hasta cuando? article d'Eduardo Galeano

Un país bombardea dos països. La impunitat podria resultar asombrosa si no fuera costumbre. Algunas tímidas protestas dicen que hubo errores. ¿Hasta cuándo los horrores se seguirán llamando errores?

Esta carnicería de civiles se desató a partir del secuestro de un soldado. ¿Hasta cuándo el secuestro de un soldado israelí podrá justificar el secuestro de la soberanía palestina? ¿Hasta cuándo el secuestro de dos soldados israelíes podrá justificar el secuestro del Líbano entero?

La cacería de judíos fue, durante siglos, el deporte preferido de los europeos. En Auschwitz desembocó un antiguo río de espantos, que había atravesado toda Europa. ¿Hasta cuándo seguirán los palestinos y otros árabes pagando crímenes que no cometieron?

Hezbollah no existía cuando Israel arrasó el Líbano en sus invasiones anteriores. ¿Hasta cuándo nos seguiremos creyendo el cuento del agresor agredido, que practica el terrorismo porque tiene derecho a defenderse del terrorismo?

Iraq, Afganistán, Palestina, Líbano... ¿Hasta cuándo se podrá seguir exterminando países impunemente?

Las torturas de Abu Ghraib, que han despertado cierto malestar universal, no tienen nada de nuevo para nosotros, los latinoamericanos. Nuestros militares aprendieron esas técnicas de interrogatorio en la Escuela de las Américas, que ahora perdió el nombre pero no las mañas. ¿Hasta cuándo

seguiremos aceptando que la tortura se siga legitimando, como hizo la Corte Suprema de Israel, en nombre de la legítima defensa de la patria?

Israel ha desoído cuarenta y seis recomendaciones de la Asamblea General y de otros organismos de las Naciones Unidas. ¿Hasta cuándo el gobierno israelí seguirá ejerciendo el privilegio de ser sordo?

Las Naciones Unidas recomiendan pero no deciden. Cuando deciden, la Casa Blanca impide que decidan, porque tiene derecho de veto. La Casa Blanca ha vetado, en el Consejo de Seguridad, cuarenta resoluciones que condenaban a Israel. ¿Hasta cuándo las Naciones Unidas seguirán actuando como si fueran otro nombre de los EE.UU.?

Desde que los palestinos fueron desalojados de sus casas y despojados de sus tierras, mucha sangre ha corrido. ¿Hasta cuándo seguirá corriendo la sangre para que la fuerza justifique lo que el derecho niega?

La historia se repite, día tras día, año tras año, y un israelí muere por cada diez árabes que mueren. ¿Hasta cuándo seguirá valiendo diez veces más la vida de cada israelí?

En proporción a la población, los cincuenta mil civiles, en su mayoría mujeres y niños, muertos en Iraq, equivalen a ochocientos mil estadounidenses. ¿Hasta cuándo seguiremos aceptando, como si fuera costumbre, la matanza de iraquíes, en una guerra ciega que ha olvidado sus pretextos? ¿Hasta cuándo seguirá siendo normal que los vivos y los

muertos sean de primera, segunda, tercera o cuarta categoría?

Irán está desarrollando la energía nuclear. ¿Hasta cuándo seguiremos creyendo que eso basta para probar que un país es un peligro para la humanidad? A la llamada comunidad internacional no la angustia para nada el hecho de que Israel tenga doscientas cincuenta bombas atómicas, aunque es un país que vive al borde de un ataque de nervios. ¿Quién maneja el peligrosímetro universal? ¿Habría sido Irán el país que arrojó las bombas atómicas en Hiroshima y Nagasaki?

En la era de la globalización, el derecho de presión puede más que el derecho de expresión. Para justificar la ilegal ocupación de tierras palestinas, la guerra se llama paz. Los israelíes son patriotas y los palestinos son terroristas, y los terroristas siembran la alarma universal.

¿Hasta cuándo los medios de comunicación seguirán siendo miedos de comunicación?

Esta matanza de ahora, que no es la primera ni será, me temo, la última, ¿ocurre en silencio? ¿Está mudo el mundo? ¿Hasta cuándo seguirán sonando en campana de palo las voces de la indignación?

Estos bombardeos matan niños: más de un tercio de las víctimas, no menos de la mitad. Quienes se atreven a denunciarlo son acusados de antisemitismo.

¿Hasta cuándo seguiremos siendo antisemitas los críticos de los crímenes del terrorismo de estado?

continua a la pàg. 4

ve de la pag. 3

¿Hasta cuándo aceptaremos esa extorsión? ¿Son antisemitas los judíos horrorizados por lo que se hace en su nombre? ¿Son antisemitas los árabes, tan semitas como los judíos? ¿Acaso no hay voces árabes que defienden la patria palestina y repudian el manicomio fundamentalista?

Los terroristas se parecen entre sí: los terroristas de estado, respetables hombres de gobierno, y los terroristas privados, que son locos sueltos o locos organizados desde los tiempos de la guerra fría contra el totalitarismo comunista. Y todos actúan en nombre de Dios, así se llame Dios o Alá o Jehová. ¿Hasta cuándo seguiremos ignorando que todos los terrorismos desprecian la vida humana y que todos se alimentan mutuamente? ¿No es evidente que en esta guerra entre Israel y Hezbollah son civiles, libaneses, palestinos, israelíes, quienes ponen los muertos? ¿No es evidente que las guerras de Afganistán y de Iraq y las invasiones de Gaza y del Líbano son incubadoras del odio, que fabrican fanáticos en serie?

Somos la única especie animal especializada en el exterminio mutuo. Destinamos dos mil quinientos millones de dólares, cada día, a los gastos militares. La miseria y la guerra son hijas del mismo papá: como algunos dioses crueles, come a los vivos y a los muertos. ¿Hasta cuándo seguiremos aceptando que este mundo enamorado de la muerte es nuestro único mundo posible?

màxim comú múltiple**AMB L'EXTRANYAMENT DE BRECHT**

Déu n'hi do com a canviat la biblioteca del carrer Fortuny, des que de jovenet malbaratava aquelles paperetes de comanda on mai no em va caber el número de signatura! En aquesta xauxa de llibres, i de pelis, i de compacs, a més et fan propostes com la que aquesta tardor ocuparan, en aquesta ocasió en cos i ànima, els lectors que vulguin declamar Bertolt Brecht amb el veí Teatre El Magatzem.

Aquest home de teatre no n'és un autor més. Entre altres trets, les seves conviccions marxistes el portaren a desenvolupar una teoria teatral a la que acompanya una tècnica pròpia i rupturista. Heretant un garbuix de tradicions, Brecht revoluciona l'escenari amb una intent de trobar objectivitat i alhora goig estètic (gamma alta de l'entreteniment). Contrapunt del mètode Stanislavski, que cerca una il·lusió de realitat amb la identificació de l'actor amb el personatge, i del vell Aristòtil, que revela la funció catàrtica de la tragèdia; l'ànima del Berliner Ensemble Theater proposa l'extranyament, el distanciament de l'actor ver el personatge i de l'espectador vers el drama i la transparent percepció de l'artifici teatral, com a contribució a una actitud crítica de tots els participants en el fet teatral.

Tant de bo els creadors

trobessin una poètica capaç de fer una foto finish de la realitat en què la despullés el vel de Maia de l'engany i ensenyés amb nitidesa els components ocults en el dia a dia. Però segurament la mateixa pretensió de Brecht és una il·lusió.

Aquest estiu, sobre el tapet de l'Orient Mitjà que diuen els comentaristes, ha començat una altra partida de billar americà, amb una d'aquelles tacades en què les boles surten esverades i repiquen amb bogeria les unes contra les altres, i els jugadors somien que la nova disposició els hi serà propícia. I l'administració Bush dient que continuï el joc, el seu joc, fins que li vingui bé col·locar al forat siria una bola negra com el petroli. I Hezbollah, que també fa el seu joc, també a l'espera que els aliats tinguin a mà una d'aquelles caramboles que els alliberi d'un històric desavantatge.

I com en una opereta de Brecht, amb ritme sincopat de Kurt Weil, els personatges, tots, estan atrapats en els seus papers, i un cor de gent del poble entona la cançó de les víctimes innocents amb do de llengües fins que la fatalitat els divideix i surten veus com la de l'escriptor israelià Oz Amoz, declarat pacifista, que grinyolen l'antiga tornada de la guerra justa a banda i banda de la frontera.

Una tragèdia sense catarsi.

Manifest "Paraules per la Pau"

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines

flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels

EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup.

Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font a

Paraules per la Pau